

Misdaad aan het meer

(House On The Cliff)

Komedie in drie bedrijven

door

GEORGE BATSON

vertaling

J.C. Wolteringh

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MISDAAD AAN HET MEER – HOUSE ON THE CLIFF** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GEORGE BATSON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de letter-grootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1957 by George Batson
Copyright renewed: © 1985 by Paul Heffeman

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

DOKTER LANE: een veertiger, hoffelijk en innemend.

ELLEN CLAYTON: knap, teer, begin twintig.

KAREN CLAYTON: een slanke, koele persoonlijkheid, ongeveer 35 jaar

JENNY: de huishoudster, achter in de veertig. Een gesloten type, goed voor haar werk.

ZUSTER PEPPER: is zeer energiek, zeer nieuwsgierig en heeft een warm hart. Haar leeftijd is onbepaald.

COREY PHILLIPS: de knappe, jonge dokter. In de twintig.

DECOR:

Alle bedrijven spelen zich af in het huis van de Claytons, hoog gelegen op een rots aan een van de Amerikaanse grote meren, op de grens met Canada.

De woonkamer in het oude huis van de Claytons. Dat huis ligt boven op de rotsen en ziet uit op een uitloper van een van de grote meren in Noord-Amerika, op de grens met Canada. De kamer is ruim en goed gemeubileerd en geeft een indruk van de rijkdom en de goede smaak van de bewoners. Derde plan rechts een boogvormige entree naar de hall en de rest van het huis. In de achtergrond midden openslaande deuren naar een veranda met uitzicht op het meer. De veranda is omrasterd met in het midden een hekje met een (voor het publiek onzichtbare) trap die langs de rots omlaag voert. Eerste plan links openslaande deuren, die toegang geven tot de tuin. Tweede en derde plan links boekenkasten met daartussen de schoorsteen (open haard). Boven de schoorsteen een olieverfschilderij van John Clayton. In de achtergrond links een bureau, met daarop een telefoon. Een bureaustoel. Een bel rechts van hallingang. Een krukje rechts van de haard bij de boekenkast. Een bar met bel tweede plan rechts. Rechts midden een bank met daarachter een lage tafel. Links midden een fauteuil. Links en rechts gezien van het publiek.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène: een zomermiddag.

Tweede scène: 's middags, twee dagen later.

TWEEDE BEDRIJF

Eerste scène: 's middags, enkele dagen later.

Tweede scène: de avond van diezelfde dag.

DERDE BEDRIJF

De volgende dag, 's middags.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

Als het doek opgaat, is het een zomermiddag. Dokter Lane heeft Ellen Clayton z'n dagelijkse bezoek gebracht. Hij is veertig, hoffelijk en innemend. Ellen is voor in de twintig. Zij is knap, maar teer en men krijgt de indruk dat zij tot het uiterste gespannen is. Zij zit in een rolstoel, rechts midden.

LANE: Zo. Dat was het dan weer voor vandaag. Je gezondheid laat niets te wensen over, jongedame.

ELLEN: *(ongeïnteresseerd)* Oh.

LANE: Wat mij betreft kan die rolstoel binnenkort naar de zolder verhuizen. Mits jij je aan je oefeningen houdt.

ELLEN: Ik hoop erom te denken.

LANE: Het belangrijkste in dit geval is jouw medewerking, Ellen. De medische wetenschap heeft ook haar grenzen. In wezen schijn je - medisch gezien - nauwelijks iets te mankeren. *(Karen komt op door de openstaande tuindeuren. Zij is ongeveer 35 jaar, een slanke, wat koele persoonlijkheid. Zij is in de tuin bezig geweest en is eenvoudig gekleed. Ze heeft een mandje met bloemen in haar hand)*

KAREN: Oh, goedemiddag, dokter Lane.

LANE: Dag, mevrouw Clayton. Ik hoopte al dat ik u nog zou treffen, voor ik wegging.

KAREN: Ik was beslist niet van plan om u hier weg te laten gaan, zonder afscheid van u te nemen. *(gaat naar tafel en zet de mand met bloemen neer)* Hoe is 't met onze patiënt, vandaag?

LANE: Het gaat niet slecht. Alles wat ze nodig heeft is frisse lucht. Wat meer kleur op haar wangen.

KAREN: Het is tenslotte nog warm genoeg om buiten te zitten, Ellen.

LANE: *(wijst op veranda)* Vooral als er zo'n prachtige veranda aan het meer is.

KAREN: Vroeger was je altijd in de tuin bezig.

ELLEN: *(kalm; kijkt een andere richting uit)* Vroeger was er meer waarvoor ik me interesseerde, Karen.

LANE: Probeer je er dan wéér voor te interesseren. En neem die raad ernstig, jongedame.

ELLEN: Ik doe mijn best, dokter. *(met wat meer overtuiging)* Heus, ik doe mijn best.

LANE: Ja - ja, dat doe je ook.

KAREN: Niemand twijfelt daaraan, kindje. *(tot Lane)* Wat jammer dat u

er niet bent, juist nu ze zo goed vooruitgaat.

LANE: Het spijt mij ook. Maar ik heb een belangrijk congres. Trouwens, ik ben in geen tien jaar in Montreal geweest.

KAREN: John had met mij afgesproken eens naar Montreal te gaan, maar hij... *(breekt af)* Neem me niet kwalijk, Ellen. Dat had ik niet moeten zeggen.

ELLEN: Waarom niet? Zeg het maar. Vader had het altijd te druk om met je op reis te gaan en toen hij eindelijk tijd had, heb ik gezorgd dat het niet meer kon.

KAREN: *(haar hand op Ellens schouder, smekend)* Ellen, kwel jezelf toch niet zo.

LANE: *(gaat opzettelijk door alsof er niets gebeurd is)* En die dokter Phillips, die je de komende weken zal komen opzoeken, heeft een voortreffelijke reputatie.

ELLEN: *(zonder enige belangstelling)* Oh ja?

LANE: Ik heb hem nooit ontmoet, maar volgens het Skidmore ziekenhuis is hij een van hun beste artsen. Toevallig begint morgen zijn vakantie. Hij komt in mijn bungalow uitrusten en hij heeft beloofd af en toe naar je te komen kijken.

ELLEN: *(langzaam)* Ik benijd hem z'n vakantie niet.

LANE: *(tracht zijn geprikkeldheid niet te tonen)* Ellen, dokter Phillips bewijst ons beiden een dienst. Ik hoop van harte dat hij hier een prettige vakantie heeft. Trouwens, zuster Pepper is er ook nog.

ELLEN: *(scherp; op haar hoede)* Zuster Pepper?

LANE: *(verrast; tot Karen)* Hebt u het haar nog niet gezegd?

KAREN: Ik... ik heb gewacht tot u kwam, dokter. *(tot Ellen)* Weet je, het leek de dokter en mij goed, dat er weer iemand voor je kon zorgen.

ELLEN: *(wantrouwig)* Weer een verpleegster? *(Karen knikt)* Maar je had me beloofd dat er geen verpleegster meer zou komen!

KAREN: Er moet nu eenmaal iemand zijn om je te helpen.

ELLEN: En ik dacht dat ik zo goed vooruitging!

KAREN: Wind je nu alsjeblieft niet op. Je gaat goed vooruit. En binnenkort ben je weer helemaal beter. Maar zolang je nog...

ELLEN: Zo'n mens dat hier maar rondhangt en me betuttelt! Die me laat voelen wat voor last ik 'r bezorg...!

LANE: Zuster Pepper kun je eerder als een soort gezelschapsdame beschouwen. Ze komt uit Detroit, ze is gewend als particulier verpleegster te werken.

ELLEN: Ik wil geen gezelschapsjuffrouw. Ik heb niet de minste behoefte aan iemand die mijn melk opwarmt en mijn bed instopt. Jenny is er. Jij bent er, Karen. We hebben alles wat ik nodig heb beneden gebracht. *(ze realiseert zich dat het geen zin heeft te protesteren,*

zakt terug in haar stoel) Goed, laat haar maar komen.

KAREN: Ik wist dat je verstandig zou zijn.

ELLEN: We zullen wel zien, hoelang ze blijft. Geen van de vorige heeft 't hier lang uitgehouden. (*plotseling*) Waarom moest ze eigenlijk helemaal uit Detroit komen?

LANE: Zuster Pepper houdt blijkbaar van reizen. En om eerlijk te zijn, we wilden liever iemand die niet uit deze buurt komt, iemand die niet roddelt en die het verleden met rust kan laten.

ELLEN: En om helemaal eerlijk te zijn: de in de buurt nog aanwezige verpleegstersvoorraad is uitgeput, neem ik aan?

KAREN: Het... het was wat lastig voor ze om elke dag hiernaartoe te komen.

LANE: (*opgewekt, pakt zijn tas op*) Nou, als ik vanavond nog naar Montreal moet, mag ik nu wel eens opstappen.

KAREN: Tot over veertien dagen dan, dokter Lane. Au revoir.

LANE: Ik heb pillen aan Jenny gegeven. En denk eraan, Ellen, véél buitenlucht. En wat meer interesse. Er is nog zoveel dat je kunt doen.

KAREN: Ik heb haar zelfs al voorgesteld eenden te gaan schieten.

ELLEN: (*wat wrang*) Vanuit een rolstoel? (*met iets van een glimlach*) Tot ziens, dokter.

KAREN: Ik breng u naar uw auto, dokter. (*wijst op tuindeuren*) Deze kant uit. Dat is korter.

LANE: (*gaat naar tuindeuren*) Dank u. Niets streelt mijn ijdelheid meer dan naar mijn auto gebracht te worden door een knappe vrouw.

KAREN: (*terwijl ze afgaan*) Zolang ik daarvoor beloond wordt met uw complimentjes, zal ik u steeds graag naar uw auto brengen. (*Ellen zucht lusteloos, rolt haar stoel naar de tafel. Ze steekt een sigaret op, maar drukt hem na een paar trekken weer uit. Jenny, de huishoudster, op vanuit de hall. Zij is een gesloten type, haar gezicht verraadt zelden een emotie. Ze heeft een krant in haar hand*)

JENNY: De krant, juffrouw Ellen.

ELLEN: Dank je, Jenny. Leg maar op tafel.

JENNY: (*legt de krant op tafel, gaat naar deur terras en kijkt naar buiten*) 'k Geloof dat er al eendenjagers bezig zijn. Het begint vroeg, dit jaar.

ELLEN: Afschuwelijk, dat schieten.

JENNY: We kunnen ons voorlopig beter niet teveel buiten wagen. (*talmt bij de deur*) Hebt u 't warm genoeg, juffrouw Ellen?

ELLEN: Jawel.

JENNY: Of zal ik de haard aanmaken? (*Ellen schudt haar hoofd*) Vroeger hield u er zo van als de haard brandde. Dan kon u soms uren op de grond liggen staren in de vlammen...

ELLEN: (*geïrriteerd*) Ja, Jenny, dat weet ik.

JENNY: Enfin, 't zal niet lang meer duren of u bent weer helemaal de oude.

ELLEN: Denk je?

JENNY: Natuurlijk. U bent veel te flink en te verstandig om lang in die rare rolstoel te blijven. U lijkt teveel op uw vader.

ELLEN: Als dit bedoeld was als alweer een bemoedigend woord, spaar me dan je moeite. (*verontschuldigend*) Neem me niet kwalijk, Jenny. Maar de middagen worden langer. Ik heb zoveel meer tijd om na te denken.

JENNY: Denkt u dan liever dat u weer lopen kunt. U zit hier te veel te piekeren over dat ongeluk. U kon er toch niets aan doen?

ELLEN: Maar dat is het enige waaraan ik kan denken. Het ongeluk en... (*kijkt naar portret boven schoorsteen*) en wat ik hem aangedaan heb.

JENNY: U moet ophouden met dat gepieker. (*neemt de krant en gaat naar haar toe*) Waarom leest u die krant niet? Niet dat daar nou zoveel vrolijks in staat, maar... (*slaat de krant open*) Hier, plaatselijk nieuws. Kijk, een foto van een vriendin van u. (*wijst*) Dolly Greer. Ze heeft u gisteren nog opgebeld.

ELLEN: Dolly? Dat wist ik niet.

JENNY: U sliep. Heeft uw stiefmoeder het niet gezegd? (*Karen op vanuit de tuin*)

ELLEN: Waarom heb je me niet gezegd dat Dolly Greer gebeld heeft, Karen?

KAREN: (*kijkt naar Jenny, vervolgens naar Ellen*) Wat? Heb ik dat niet gezegd? Dan moet ik het vergeten hebben. (*Jenny af naar hall. Karen over naar Ellen*) Het was niet m'n bedoeling je te kwetsen, kindje. Dolly wilde je uitnodigen voor een feestje. Ik wist dat je toch niet zou gaan, dus...

ELLEN: Ik vond het al zo vreemd, dat ik maar nooit iets van haar hoorde.

KAREN: We zullen haar gauw eens opbellen om te vragen of ze hier komt eten. (*bij de tafel, snijdt stelen van de bloemen*) Die jurk staat je goed. Je moest me meer voor je laten kopen.

ELLEN: Je doet al genoeg voor me, Karen, ook zonder dat je mijn kleren voor me uitzoekt.

KAREN: Ik vind 't heerlijk werk, ook als het voor een ander is. Je moest die nieuwe jurken wat meer dragen.

ELLEN: Wat heeft het voor zin?

KAREN: Goed voor het moreel, meisje. (*gaat naar schoorsteenmantel, neemt vaas*) Ik ben benieuwd wat voor type die zuster Pepper zal zijn.

ELLEN: Opgewekt, efficiënt en met zo'n typisch superieur lachje, gereserveerd voor kinderen en imbecielen.

KAREN: (*schikt bij de tafel de bloemen in de vaas*) Ik hoop van niet. Het verbaasde me trouwens, dat ze van zo ver hiervandaan komt.

ELLEN: Ja. Jammer voor haar. Vooral omdat ze weer zo gauw terug zal moeten.

KAREN: (*kijkt naar haar, gaat dan weer verder met de bloemen*) Dokter Lane weet tenslotte wat het beste voor je is. 't Is zo prettig, dat hij zich zo voor jou interesseert.

ELLEN: Hij interesseert zich voornamelijk voor jou, lijkt me.

KAREN: Dat is belachelijk.

ELLEN: Zodra hij hier binnenkomt, kun je het aan hem merken.

KAREN: Je verbeelding laat niets te wensen over.

ELLEN: (*verrolt haar stoel naar terrasdeuren*) Hij heeft me al opgegeven. Hij gelooft er al niet meer in, dat ik ooit beter wil worden. Ik voel dat hij af en toe zelfs denkt, dat ik maar doe alsof.

KAREN: Niemand beseft beter dan hij, hoe jij je best doet. Hij beseft ook, dat deze dingen tijd vragen.

ELLEN: Hoeveel tijd? Dat ongeluk is nu al vijf maanden geleden.

KAREN: (*gaat naar haar toe*) Dokter Lane en ik weten dat je weer helemaal beter kunt worden. Als je eerst maar ophield jezelf de schuld van dat ongeluk te geven. (*smekend*) Het was jouw schuld niet. Niemand gelooft dat.

ELLEN: Oh nee? Ik zat achter 't stuur. (*op dezelfde toon, terwijl zij uitkijkt over de veranda*) Soms kom ik in de verleiding met mijn rolstoel de veranda op te gaan, het hek open te maken en dan... (*zij maakt een gebaar van naar beneden storten*)

KAREN: Zeg zoiets nooit meer! (*verandert snel van onderwerp*) Zullen we naar de tuin gaan? Ik zal Jenny vragen je vest te brengen of een sjaal.

ELLEN: (*terwijl Karen naar de bel bij de hall gaat en belt*) Ik heb niets nodig, Karen.

KAREN: Jawel. 't Wordt al kil buiten. (*bij de tafel, neemt de vaas*) Dit zullen wel de laatste gladiolen zijn, vermoed ik.

JENNY: (*in de halloopening*) U had gebeld, mevrouw?

KAREN: (*gaat naar haar toe met de vaas*) Wil je hier wat water in doen? En breng een sjaal voor juffrouw Ellen.

JENNY: (*pakt de vaas aan; gelaten*) Jawel, mevrouw. (*af*)

KAREN: (*kijkt Jenny na in de halloopening*) Ellen, je hebt toch geen last van Jenny?

ELLEN: Last?... Hoe bedoel je?

KAREN: (*komt terug in de kamer*) Ik kan nu niet bepaald zeggen dat ze

veel vrolijkheid met zich meebrengt. (*kijkt naar schilderij*) Ik vraag me wel eens af hoe John dat al die jaren heeft kunnen verdragen. (*dan, glimlachend*) Arme Jenny, ze zal wel hopeloos verliefd op je vader geweest zijn.

ELLEN: Was het geen stille verering, zoals bij alle anderen?

KAREN: Nee. Je vader was veel te aantrekkelijk. Eigenlijk was hij voor een politicus gewoonweg onweerstaanbaar. Nee, ik kan het Jenny - en al die anderen - niet kwalijk nemen dat ze al of niet in stilte verliefd op hem waren.

ELLEN: Ik heb me overigens laten vertellen, dat zodra jij ten tonele verscheen, iedereen verder kansloos was.

KAREN: Inderdaad. Daar heb ik wel voor gezorgd.

ELLEN: Het ging allemaal zo vlug. Hij schreef me dat hij jou ontmoet had en drie brieven daarna waren jullie al getrouwd.

KAREN: Het had nog vlugger kunnen gaan. Maar ik had contracten voor een paar concerten, waar ik niet onderuit kon.

ELLEN: Waarom ga je eigenlijk niet weer zingen, Karen? Het lijkt me zo nutteloos dat je hier blijft om voor mij te zorgen. Ik red mezelf wel. Echt, ik...

KAREN: Daar praten we nog wel eens over. De wereld redt zich trouwens ook wel zonder mijn concerten. (*opgewekt*) En nu ga jij in de tuin nog wat van de zon genieten. Ik kom dadelijk bij je. (*gaat naar haar toe om haar met de rolstoel te helpen.*)

ELLEN: Nee, Karen, ik kan 't alleen wel. (*Ellen verrolt haar stoel naar de tuindeuren en verdwijnt in de tuin. Karen kijkt haar bezorgd na. Ze staat daar nog als Jenny in de halloopening verschijnt*)

JENNY: (*ontdaan*) Mevrouw Clayton. (*Karen wendt zich naar haar om*) Hier is een zekere juffrouw Pepper.

KAREN: Nu al? Goed, Jenny. Laat haar verder komen.

JENNY: Ze heeft een koffer bij zich, mevrouw.

KAREN: Dat klopt. Ze is namelijk de nieuwe verpleegster.

JENNY: Verpleegster? Maar juffrouw Ellen wil toch geen verpleegsters meer om zich heen?

KAREN: (*vastberaden*) Wil je haar kamer in orde brengen?

JENNY: D'r bed is anders nog warm van de vorige. (*terwijl ze afgaat; grimmig*) Als ze maar weet dat ze uit mijn keuken vandaan blijft. (*Karen wacht. Zuster Pepper komt op. Ze is energiek, vriendelijk en op een innemende manier nieuwsgierig. Haar leeftijd is onbenoemd. Ze draagt een regenjas, heeft een paraplu en een grote handtas bij zich en houdt een pocketboek onder haar arm*)

KAREN: Zuster Pepper?

PEPPER: Dag, mevrouw Clayton (*kijkt om zich heen*) Wat een schat

van een huis is dit.

KAREN: U had ons moeten laten weten dat u kwam, dan had ik u aan het station gehaald. Met een taxi is 't nog een heel eind.

PEPPER: Kon geen taxi krijgen. En terwijl ik op de bus stond te wachten, ben ik maar gaan liften. (*maakt bekende duimgebaar*) Veel goedkoper. En je spreekt weer eens iemand anders.

KAREN: (*lachend*) Werkelijk? Ik dacht dat liften nogal riskant was.

PEPPER: Voor mij niet. (*geeft een liefkozend klopje op haar paraplu*) Misschien omdat ik m'n plu altijd bij me heb. Of waarschijnlijk omdat ik er het type niet voor ben. Oh, maar ik heb een telegram gestuurd, dat ik vandaag kwam.

KAREN: Dat zullen we dan vermoedelijk morgen wel krijgen. We wonen nu eenmaal nogal afgelegen. Maar we zijn natuurlijk erg blij dat u er nu al bent.

PEPPER: Dank u. Dokter Lane zei, toen hij me opbelde, dat ik kon komen zodra ik vrij was. En omdat het geval waarmee ik bezig was nogal plotseling aan een eind kwam...

KAREN: Oh, wat erg.

PEPPER: Nee, zo bedoelde ik het niet. De patiënte trouwde met de dokter. En dat was maar goed ook. Haar ziektes raakten op - en haar geld.

KAREN: (*wijst op fauteuil*) Gaat u toch zitten, zuster (*zuster Pepper knikt en gaat zitten*) Hebt u een goede reis gehad?

PEPPER: Geweldig. Ik had een trein met twee restauratiewagens. (*zij lacht*) Oh nee, zo bedoel ik 't niet. Maar het geeft zo'n rustig gevoel als je niet hoeft te wachten op je eten. (*kijkt om zich heen*) Ik had niet gedacht dat het hier zo hoog zou zijn. Dit is inderdaad een ideale schuilplaats.

KAREN: Een schuilplaats?

PEPPER: Neem me niet kwalijk. Maar ik lees zoveel detectiveromans, dat ik al begin te spreken als in zo'n boek. (*houdt haar boek op*) Ze zijn mijn enige redding tijdens nachtdienst. Met m'n patiencekaarten. Ik zou niet weten hoe ik zou moeten leven zonder mijn patiencekaarten, als ik dienst heb en zit te wachten op het belletje van een patiënt.

KAREN: Dit huis is in zekere zin een schuilplaats. Het staat er al van voor de burgeroorlog en er gaan verhalen, dat in de rotsen een ondergronds gangensysteem is, dat indertijd door smokkelaars is gebruikt.

PEPPER: (*is hiervan echt wel onder de indruk*) Wat opwindend! Ondergrondse smokkelgangen! Met verborgen panelen en zo? En misschien nog wel een trouw huisspook hier of daar?

KAREN: (*glimlacht*) Niet voorzover ik weet. Mijn man zocht hier voornamelijk rust. Hij wilde af en toe weg uit de drukte. Hij moest soms wel.

PEPPER: (*argeloos*) Ja, ik hoorde dat hij in de politiek zat.

KAREN: Dokter Lane heeft u natuurlijk al iets verteld van... Ellen?

PEPPER: (*knikt*) De specialisten stonden volgens hem voor een raadsel - hijzelf ook trouwens. En als een dokter zoiets toegeeft...! Hij zei dat haar benen verlamd zijn. Dat is duidelijk psychosomatisch. Het enige wat we kunnen doen, is wachten op iets waardoor ze weer wil gaan lopen. En in die tussentijd voeren we haar vitaminepillen, te beginnen met B, enzovoort. (*herinnert zich nog iets*) Oh ja, en dan zei dokter Lane nog, dat ze vermoedelijk razend zou zijn, als ze hoorde dat ik er was.

KAREN: Heeft hij u gezegd hoe ze geestelijk is?

PEPPER: Neerslachtig, huilbuien...

KAREN: (*kijkt naar tuindeuren, dempt haar stem*) Dat is ook de reden dat we voortdurend iemand bij haar willen hebben. We zijn bang dat ze in een neerslachtige bui iets... iets onherstelbaars zou doen.

PEPPER: Arm kind... Zou u me wat meer kunnen vertellen over dat ongeluk, mevrouw Clayton?

KAREN: Het gebeurde hier vlakbij, op de weg naar beneden. Mijn man was ziek geweest en Ellen had hem weten over te halen om met haar een autoritje te maken. In een haarspeldbocht weigerden de remmen. Ellen werd uit de auto geslingerd. Mijn man is in de auto verbrand.

PEPPER: Wat afschuwelijk.

KAREN: Er was geen hulp. Zij lag daar bewusteloos, terwijl... (*ze huivert*)

PEPPER: Kon u vanuit uw huis de vlammen niet zien?

KAREN. Ik was hier niet. Ik was in Chicago bij een bloemententoonstelling. Ik was niet van plan geweest te gaan, maar John drong er op aan. Hij zei dat hij zich zoveel beter voelde.

PEPPER. En omdat zij reed, geeft zij zichzelf nu de schuld. (*Karen knikt*) Maar het was toch een ongeluk! Mijn hemel, dat komt toch vaker voor.

KAREN: Zij gelooft dat haar verlamming haar straf is. Het is een dwangidee voor haar geworden. Ze weigert om nog een voet in een auto te zetten.

PEPPER: Wat zegt de psychiater ervan?

KAREN: Die wil ze niet zien. Gelukkig weet dokter Lane wat van psychiatrie. En hij heeft er met psychiaters over gesproken. Ze zijn het eens dat het erom gaat dat zij zelf weer wil gaan lopen. Dat we niet over het ongeluk moeten praten. Dat we zelfs moeten vermijden

over haar vader te praten.

PEPPER: Ik ken meer gevallen, waarbij de patiënt door een plotselinge schok verlamd raakte. Het schijnt, dat ze vaak door een nieuwe schok weer kunnen herstellen. Voor zo'n jong meisje is 't iets verschrikkelijks.

KAREN: (*aarzelend*) Ik ben blij dat u op... moeilijkheden van haar kant voorbereid bent. Jenny kan trouwens ook nog moeite.. geven, misschien.

PEPPER: Jenny?

KAREN: De huishoudster. We houden haar aan omdat het zo moeilijk is om hulp te krijgen, hier. Maar om eerlijk te zijn, ik kan nu ook niet zeggen, dat we tot nu toe erg gelukkig geweest zijn in onze keuze van verpleegsters. De laatste was een en al gesteven volmaaktheid.

PEPPER: (*knikt*) Ik ken dat type. Als je opstaat om een glas water te drinken, is je bed opgemaakt als je terugkomt.

KAREN: En de anderen waren te meelevend, te medelijdend.

PEPPER: Dat hoeft u van mij niet te verwachten, mevrouw Clayton. Medelijden is meestal een soort leedvermaak dat een ander het nog beroerder getroffen heeft dan wij zelf. Maakt u zich maar geen zorgen. Ik heb in m'n leven al heel wat lastige patiënten meegemaakt. Ik zoek naar hun kwetsbare plek en als ze even niet opletten, dan sla ik toe. (*glimlacht*) Ik lijk meer op een judokampioen, dan op een verpleegster, als u me zo hoort praten.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto